

Sygn. akt V CSK 79/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku A. S., K. C. (poprzednio K. S.) i K. S.
przy uczestnictwie W. G., [...]
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. akt III Cz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. oddalił zażalenie wnioskodawczyń i jednego z uczestników na postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 października 2012 r., którym odrzucony został wniosek o zniesienie współwłasności oznaczonej nieruchomości, z uwagi na zawisłość postępowania wcześniej wszczętego w odniesieniu do tej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyń powołana została podstawa przewidziana w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do przyjęcia skarżące podały przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączone zostało z koniecznością dokonania zasadniczej wykładni art. 177 § 1 pkt 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w odniesieniu do dopuszczalności zastosowania tego uregulowania w sytuacji, gdy Sąd Najwyższy w sprawie dotyczącej zniesienia współwłasności tej nieruchomości przekazał ją do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a kolejna sprawa zawisła przed tym Sądem zanim doszło do uchylecia poprzedniego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidzianych w art. 398⁹ § 1

pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli przedstawione będą w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżące zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. W ich argumentacji nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu. Pozbawione jest cech istotności i nowości pytanie o możliwość zastosowania art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w sytuacji zainicjowania dwóch spraw dotyczących tego samego przedmiotu. Wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy w kwestii zależności spraw cywilnych, objętej art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., miarodajnie je wyjaśniając, a podniesione przez skarżące okoliczności nie wskazują na potrzebę wyrażania kolejnego stanowiska tego dotyczącego.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozstrzygnięcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.